

0907 – 7. september

Om husets herre hadde visst i hvilken time tyven kom, ville han våke og ikke tillatt at det ble gjort innbrudd i huset hans. Luk 12: 39.

Med denne lignelsen om tyven vil Kristus tale til oss: 1: om faren ved å ikke være forberedt når han kommer. Og 2: Om hvor viktig det er å alltid være forberedt, fordi vi ikke vet når han kommer igjen.

At dette er budskapet i lignelsen, vet vi av den konklusjonen Herren selv trekker med sin tilføyelse: «Derfor skal også dere være rede, for Menneskesønnen kommer i den time som dere ikke venter».

For det første merker vi oss at med dette ordvalget knuser Kristus den drømmen noen har om at ikke den siste dommen, men en ny herligere nådetid, skal begynne samtidig med hans synlige gjenkomst. Og en slik Kristi gjenkomst ville jo ikke vært farlig som tyven.

Herren sier selv at når han kommer i sin storhet, skal han dømme alle folk. Og det skal skje på den måten at de rettferdige bare skal innbys til å innta det rike som er gjort ferdig for dem fra verden ble til. Mens de andre skal vises bort til den evige ild.

Slik har også den apostoliske tro vært fra begynnelsen: «Før opp til himmelen ... skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde». Når Kristus kommer igjen, synlig i skyen, da kommer han for å holde den siste dom.

De kan være både lærde, fromme, og mene det så vel, disse som forsøker å overse eller bortforklare de mange og tydelige utsagnene fra Kristus selv. Men her, som overfor all annen bortforklaring av Kristi klare ord, må vi frimodig forkaste slik utleggelse.

På samme måte knuser denne teksten også en annen drøm som lettsindige sjeler trøster seg til; den at om vi ikke her i livet har fått det rette forholdet til Gud, skal det likevel kunne skje etter døden. At det også i åndeverdenen skal være en nådetid.

Hvis dette var sant, ville jo ikke Kristus lagt så alvorlig inn over oss dette å være forberedt når han kommer. Og da ville det jo vært helt meningsløst når Skriften sier: «I dag, i dag, om dere hører hans røst» – «Se, nå er det den velbehagelige tid. Se, nå er frelsens dag».

Herren Kristus lærer altså at når han kommer, enten i vår død, eller i sin egen synlige åpenbarelse, da er det slutt på nådetiden. Da gjenstår bare den avgjørende dommen og evigheten. «Vær derfor beredt når Menneskesønnen kommer», sier han, – forberedt, ferdige for da å gå inn med ham til bryllupssalen.

De som da ikke er beredt, da ikke har olje på lampene sine, men nå først forsøker å skaffe seg det, – blir utstengt for evig. Dette lærer Herren selv oss i Mat 25: 1–12. De unge jomfruene ropte og ba: «Herre, Herre, lukk opp for oss!» Men nei, nå var det ingen nåde å få – det var slutt på nådetiden. Derfor tilføyer Herren også der: «Våk derfor! For dere kjenner verken dagen eller timen for Menneskesønnens komme».

Å, er det sant, det Herren sier her, at det for evig er slutt med all nåde når han kommer, eller når han kommer til oss i døden, og at det mennesket går fortapt som ikke da er beredt? Uansett hva vår

blinde fornuft måtte mene om det, så har han tross alt sagt dette, han som er den evige dommeren. Hvem skulle jeg tro mer enn han?

Men da er det jo helt forferdelig bare en eneste time å ikke være forberedt. Sovne en eneste kveld uten å vite med sikkerhet at jeg eier Guds vennskap. Tenk om døden kommer overraskende på deg, (han kommer jo ofte «som en tyv om natten») så du ikke mer våkner opp i dette livet! Du er gått over i evigheten – ufrelst!

Ord strekker ikke til for å skildre det grufulle i det som da er skjedd. For evig ufrelst – for evig fortapt –! Det er en slik skjebne Herren Kristus her advarer oss mot.

Og hva er så rådet han gir oss her, så vi kan unngå noe så fryktelig? Vær forberedt, sier han, våk! Men hva er det da å være rede, være forberedt? Det må jo nødvendigvis bety at vi har et slikt forhold med Gud som Herrens egne ord lærer er helt nødvendig for å bli frelst. Og det er jo at vi må være «ikledd, så vi ikke skal bli funnet nakne», kledd i «bryllupsklærne».

Det er usigelig tankevekkende når Herren Kristus sier at selv blant dem som har trengt seg gjennom alt som stengte, av kjøpmannskap og gårdsdrift, likevel finnes noen som skal kastes ut i det ytterste mørke! Og det bare fordi det ikke hadde skjedd en sann omvendelse med dem. De hadde ikke blitt fullstendig avkledd og fratatt all trøst i sin egen kristendom, så de var blitt helt avhengige av Kristi rettferdighet og evangeliets ord om ham.

Dersom du ikke «har sluttet en pakt med døden og gjort en avtale med helvete», må du jo la slike Herrens egne ord tale til hjertet ditt. Du små spørre deg selv innfor ham: Lever jeg i en sann omvendelse? Er det mest avgjørende behovet i mitt liv: Kristus, hans forsoning, hans rettferdighet? Slik at jeg ikke bare forstår og vet at slik skal det være, men virkelig lever i dette. Så at min syndenød driver meg til å «tvette mine klær i Lammets blod».

Kjære sjel: Har du det slik. Da bøy deg for Gud og tilbe! For da er du virkelig «ikledd i bryllupsklærne».